

Trubadúrok

Anyám először hosszában vágta ketté a kenyeret, utána aprította takaros fél karéjokra. Rádarabolta a pirított hagymára az összeállt vért, de a világ legfinomabb reggelijét is kapkodva faltuk, mert ilyenkor már érezni lehetett a piruló disznószőr szagát. A lócitromhoz, vagy a gyulladó olajkályhához hasonlít. Békés és meleg, amiből egyre mélyebbet és mélyebbet szívsz le a tüdődbe, mert ezek a szagok otthont teremtenek. Szegényes, pokrócfinomságú, enyhén szarszagú otthont. Ahol peronoszpórás a szőlő levele, a gyümölcsfáknak mindig csak a fele van kiszáradva, a másik felén sűrűn terem az apró gyümölcs. Ahol úgy állapítjuk meg, merről fúj a szél, hogy gyengéden lelógatjuk a nyálunkat, már ha megfelelően gumis állagúra van összeállva, és ahol vasvillával kergetnek minket, amiért századszorra is a szalmakazalon csúszdázunk, a halom pedig néhány figyelmetlen óra alatt lesz egyre kisebb, ámde terebélyesebb. A perzselőnk akkor már gázipalackról ment. A disznót a kerti csap melletti betonra vitték, a slaggal könnyebb volt a lekapart szőrt, és az elernyedett segglyukából kiömlő szart leöblögetni. Négy téglát tettek a gerince alá, majd ebből a kiinduló helyzetből forgatták később. Mi azért álltunk ott, hogy kívánság szerint kávé, vagy pálinkát vigyünk. Egy idő után, ahogy egyre tisztább lett az állat, kaptunk egy-egy bőrdarabot, ami már szépen megtisztult, és felvált a kaparástól-perzseléstől. Megsóztuk, és boldogan rágcstuk. Nem volt finom, igaz, rossz se. Nem volt annak semmilyen íze. Egy ideig ropogott a fogunk alatt a nagy szemű só, aztán ha elázott a szánkban, akkor már csak egyszerűen nyál íze lett az összeharapdált bőrnek.

Apám minden egyes disznóvágás alkalmával levágta a malac orrát, és beküldette anyámnak, azzal, hogy mondjam meg:

– Konnektor.

Anyám azt üzente vissza – ha épp haragban voltak, ha nem – hogy:

– Mondd meg neki, hogy az apja faszát!

Boldogan hordozva az üzenetet visszaszaladtam, és a férfiak csípőre tett kézzel, ívben enyhén hátrahajolva nevettek. Ezek után szent volt a béke. Abban pedig reménykedtem, hogy Fodor Csabi, aki fogócskázás közben meg szokta fogni a puncimat, képes lesz ezt megtanulni. Akkorára nő, hogy egyedül leszúr egy kétmázsás kocát, behozza nekem a konyhába jobb kezében az orrát, baljában a véres disznóölő kést tartva. Átnyújtja ezeket nekem, mint lovag a kardját királynőjének, fél térdre ereszkedik, és én csak annyit mondok, hogy apád faszát. Aztán fogócskázás nélkül is megfoghatja a puncimat.

Hentesek

Az elmúlt hetekben egy hentes kezdett a szívemhez nőni. Erős, fiatal, izmos, némi kezdődő, de még korántsem emberes pocakkal. Bárki állt a pultja elé, figyelmesen hallgatta a legképtelenebb és legdilettánsabb kívánságokat is. Hogy brassóihoz vagy grillhez lesz, első randevúra, ritkábban házassági évfordulóra. Majd ha befejezte a vásárló életének pillanatnyi helyzetjelentését, a kezét ökölbe szorítva a szájához emelte, és elgondolkodva méregette a pultban található árut. Olykor hátraszaladt, kihozott egy példányt a raktárban is fellelhető hasonlatos portékákból. Odatette a többi közé, úgy folytatta a külvilág számára érthetetlen szertartását. Aztán végigsimított érzékeny ujjával a nyers, sokféle lehetőséget magukban rejtő húsokon. A döntősökön tenyérrel, behunyt szemmel haladt végig. Le, föl, le, föl. Őrjítően lassan, megszámlálhatatlanul sokszor. Ha olykor egy kicsit zsírosabb darab szükségeltetett a költeményhez, néhány dörzsölős szakasz után rá is csapott a márványosan véres darabokra,

majd figyelte, hogyan múlik a valaha izgó-mozgó sejtek természetes remegése. A darált masszába értő módon dugta bele először egy, majd két ujját, ellenőrizve, a célnak megfelelő síkosságú-e a darálék. Meggyőződése volt, hogy újra életet lehelt állataiba. Láta a szövet-, ín-, és zsírdarabokban a napfényt, a legelőt, a víz utáni vágyat. A párzás sürgető sietségét, a szaporodás, a lét fájdalmát.

Alaposan megfontoltam a választást, mérlegeltem a lehetőségeket, és úgy döntöttem, hát legyen! Vágjunk bele. Rendeltem egy pár gyulait koviubival, 2 szelet kenyérral. Az ablak előtti állópult bizonyult a legvonzóbb helynek, ahol végre a kolbászmra koncentrálnék. Próbáltam azonnal mindent megtudni a hűléstől gyengülő illatról. Addig szagolgattam, amíg már semmilyen örömet nem okozott. A látvány is veszített tökéletességéből. Már nem táncolt gőz a hús fölött, és az érzéki, pirosan áttetsző zsír is határozottabb formát öltött. Először csak a hegyét nyaltam meg, majd behunyt szemmel próbáltam elemezni az új érzést. Mivel már hovatovább ismerősnek nevezhettük magunkat, sokkal bátrabban futtattam végig ajkaimmal simítva nyálam a rúdon. Kicsit elemelve arcomtól még jól megnéztem magamnak, majd behunytam a szemem, és ráharaptam. A langyos zsír már fröcsögött az arcomba, vagy a ruhámra, azon ráértem később aggodalmaskodni. Nem szabad elrontani a pillanatot ilyen ostoba, józan gondolatokkal.

Persze ő sem lett az igazi. Túlságosan dominált a bors íze, a hozzávalók pedig nem voltak elég alaposan ledarálva. Csalódtam. Ismét egy húsdarab, ami csak első látásra volt tökéletes, de amint alaposabban fölmértem, ez is csak közepesen rossz, darabos pillanat lett az életemben. Tiszta fejjel megforgattam számban a kiábrándulásra ítélt ételpótlékot, és bevillant. Egy titok. Csak egy titok lehet elég nemes, és elég tisztességes búcsú attól a figyelemtől, ahogyan eddig a hűtőpultjához ért, ahogyan a farhátra nézett, ahogyan a maga módján, de mégiscsak segíteni szeretett volna. Az pedig olykor elkerülhetetlen, hogy, még ha minden összetevő patikamérlegesen is van tökéletesre adagolva, mégsem állnak össze az ízek abba a harmóniába, amit egy életen át képesek lennénk fogyasztani.

Így az utolsó találkozáskor megkérdeztem:

– Kiméritek a piros paprikát a kolbászhoz, vagy érzésre ízesítetek?

– Elnézést, de mit mondtál?

Megismételtem a kérdést, de persze értelmetlenül. Mert ő nem tudhatta, hisz' csak kiszolgált. Mégis szerettem volna vele még valami jót tenni. Valami értékeset átadni, abból, amit jó napjaimon azt gondolom, még képviselek. A hatás kedvéért az üvegpultján is túl hajoltam, úgy suttogtam:

– A paprika mindig más minőségű. Azt ne mérd! Addig tedd a húshoz, amíg az nem ragad a kezedhez, hanem szinte leválik róla, ahogyan gyúrod!

Csak bámult rám szótlánul. Nekibátorodtam, és szeretettel rámosolyogtam. Mély levegőt vett, és ő is gyorsan a következő vásárlót kérte.

Az isten basszon meg egy vágató ló hátán!

Ennél kedvesebbet és romantikusabbat nekem még nem mondott soha senki. Persze ebben az is közrejátszhatott, hogy éppen az előjáték közepén tartottam. Otthon frissen sült szalonnapörccöt reggeliztem fehér kenyérral és lilahagymával, majd kimentem a piacra fokhagymás lángost venni. Úton hazafelé a sarki karamellaöntetes fagyin innen és két túrós rétesen túl kiléptem az úttestre egy öreg, vadasmártás színű Opel elé. Csak a fékcsikorgásra eszméltem föl, ami mintha percekig tartott volna, én meg álltam előtte lemeredve, mint egy fénycsóvába került erdei négy lábú, a számból félig kifordult a rétes. Kicsit megütötte a lábam a rendszám tábla, aminek a függesztése nem tűnt stabilnak. A meglepetéstől fenékre huppantam, és már hallottam a vezetőfülkéből előtörő káromkodást, így felkészülve a személyes találkozóra még sietve visszaigazítottam számba a kifordult falatot, sőt, arra is volt időm, hogy harapjak még egyet a langyos süteményből. Így üdögélve vártam meg a sofőrt, akinek ez volt az első hozzám intézett mondata. A többire csak fél füllel figyeltem, röpködött a „tehén”, meg az „ostoba, dagadt kurva”, de én csak hitetlenkedve néztem, hogy ennyi szexuális tartalmú célzás minden bizonnyal nem lehet véletlen, ahogyan ez a harag sem, és mekkora érzelmeket tudok kiváltani a férfiakból, ha az első megszólalásával is ilyen kivételes jókívánságot ordít az

arcomba. Próbáltam négykézlábra fordulni, hogy úgy álljak föl, de lovagom durván megmarkolta a karom, majd udvariasan úgy tett, mintha meglepődne a súlyomon, de egy apró megingást nem számítva mégiscsak hősieesen fölsegített. A földön heverő szatyrok rosszabb állapotban voltak. Kimélyedtem keréknyomba folyva keveredett a hús- és a narancslé. Lassú tehetetlenségemet látván idegesen kapkodta össze adolgaime, az elgurult disznófejet látva csak föl húzta a szemöldökét, és hitetlenkedve megkérdezte, hogy az is az enyém-e. Zavartan motyogtam, hogy nem akarták ideadni csak az orrát. Vett egy mély levegőt, de nem kérdezett semmit. Pedig úgy szerettem volna elmondani a történetet. Megkértem, hogy segítsen fölhozni a csomagokat, tétovázását látva szenvedő arccal megnyomkodtam a térdem, nógattam, hogy nem messze lakom innen, a Virág utcában. Majd, mivel még mindig kérette magát a csacsi, az út túloldalán lévő rendőrőrsre mutattam, hogy akkor legyen szíves, szóljon be nekik, én addig megvárom itt a kocsija mellett a zebrán. Végül felnyalábolta a szatyrokat, én a disznófejet tartottam magam elé, úgy andalogtunk a lakásom felé. Boldog voltam. Csacsogtam mindenféléről. Kolbászokról, szalonnákról, és májas hurkákrol, ő pedig meghallgatott. Egyetlen egyszer sem szakított félbe. A lakásba érve a folyosó végére mutattam, hogy oda, a konyhába tegye a holmim, míg én levettem a gardróbban a könnyű tavaszi kabátot. Mire kiértem, már a bejárati ajtónál állt, és meglepett arccal nézett rám, hogy zárva találta. Megnyugtattam, hogy nyugodjon meg, nincs semmi baj, csak elrakom a hűtőbe a húsárut, nehogy valami bajuk legyen, aztán leszopom. Dúdolvva elringatóztam a konyháig, míg ő csak állt ott, mint Bálám szamara, majd a férfiak reakcióidejéhez mérten is nagyon lassan leesett neki, hogy nem szükséges tovább udvarolnia, megkapott. Még próbálta a tisztesség látszatát magára öltetni, hogy nagyon vicces voltam, lehet, hogy kicsit túllőtt a célon, de föl mérgette a főnöke, a felesége pedig veszekedik vele a pénz miatt, de most már engedjem ki. Ez a része nem is kifejezetten érdekelt, nem gondoltam, hogy már a problémák megosztásánál tartanánk. Belevágtam a nagykést az asztalon maradt koponyába, hogy a velőt kiszedjem belőle. Jól bánok a késsel. Egy disznóölővel a kezemben egy szamuráj kardjától se félnék, tudom én ezt olyan jól forgatni, mint ő azt. Emberem végre kifogyott a kifogásokból, így mélyen a szemébe nézhettem, hogy akkor kezdetjük. Megállapította, hogy még kanccsal is vagyok, én meg béketűzően megjegyeztem, hogy miért nem mindegy ez neki, ilyenkor úgyis mindenki középre néz. Kicsit megdorgáltam, amiért három napja nem fürdött, udvariasan elnézést rebegett, és annál a pontnál ő is véglegesen megadta magát, amikor megérezte, hogy nem működik a garatreflexem. Elég gyorsan elélezett. Még kicsit átdörgöltem az arcom a selymes, és immár tiszta makkkal, majd hagytam fölöltözni. Körülnéztem, mivel törölhetném meg a pofim, de a konyharuha biztosan megint becsúszott a tűzhely háta mögé, így inkább a reggeli pörccözésből a pulton maradt szelet kenyeret használtam. A férfi pedig csak állt ott himbálózó övvel, így nekem kellett gyengéden kituszkolni az ajtón. Levetkőztem, megszabadultam a térd- és lábszárvédőktől, majd rágyújtottam. Vissza fog jönni.